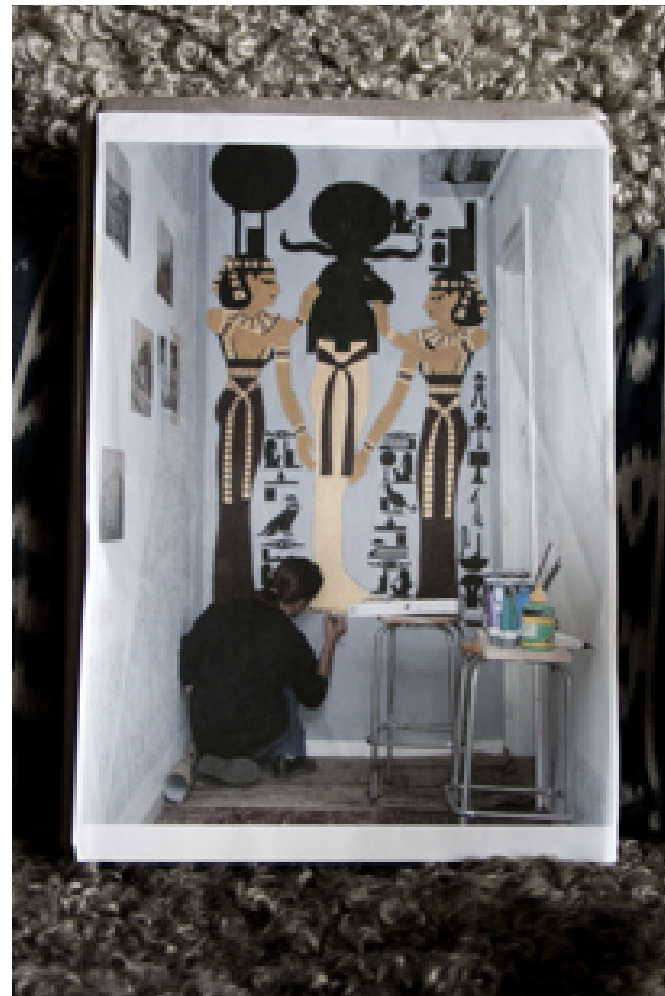

Knarkare, klottrare och pappa

Det första minnet han har är att han ligger under sina föräldrars bord och ritade med vaxkitor.

– Man kunde se skeva målningar under vartenda bord där. Jag blir lätt besatt av saker jag själv gör. Jag fick en kick av att måla. Haha, det låter pundigt, men man får det.

TEXT OCH BILD: STINA MATHIESEN

Till höger: målning gjord när Gadd tagit syra. Till vänster: Gadd målar på Svartsjöanstalten.

GRAFFITI ÄR KANSKE den mest sedda konstformen i hela världen. Graffitikonstnärerna, eller klott-rarna, är ironiskt nog kanske även de minst sedda konstnärerna. Men det är lite det som det går ut på. Att synas samtidigt som man är osynlig. Gadd, som han heter i graffitivärlden, föredrar att göra pieces med hög kvalitet istället för att göra många, men varje gång han går ut är han beredd att dra en tag.

– Jag går inte ut hemifrån utan en penna. Tags är en konst och de kan vara stilfulla eller jävligt fula, men då är det också roligt. Jag drar minst en tag om dagen, ibland fler.

Han är upp vuxen i Rågsved, ett ställe som enligt honom själv är en känd destination för klottrare. Utomhus-målandet började han med någon gång i elva-tolvårsåldern.

– Vi förstörde

tunnelbanevagnarna, fögrepp oss på dem. Sparkade ut fönstren och bombade, höll på med trashing. Strax efter högstadiet började han hänga med grabbar som hade likadana livsstil som han själv. Det var som att de levde i en sorts drömvärld. De rökte braj, käkade syra och hade samma konstnärliga ambitioner: att spela i band och klott-ra tillsammans.

De grundade ett graffiti crew som de kallade ASP:

Ordlista:

Piece: En målning.

Tag: Sin signatur och crews namn.

Att taga: När man skriver sin tag.

Bomba: När man skriver sin tag på så många ställen som möjligt under så kort tid som möjligt.

Trashing: Att förstöra.

Graffiti crew: En sluten grupp graffitimålare

Fame: Olagligt ställe, men öde, så det är inte ofta man åker fast. Exempel: Gamla fabrikslokaler, vattentorn etc.

Toy: Nybörjarmålare, sagd med negativ ton.

Writers: Graffitimålare.

Kickers: Unga bråkstakar från förorten.

Assholes Smoking Pot. Efter ett tag gick Gadd ner sig i droger och beroendet blev till ett nytt sätt att leva på. Spraygraffitin var inte lika central i hans liv längre.

– Jag blev besatt av droger och allt runtomkring. Att fixa och sälja tog upp mycket av tiden. Men jag knarkade med kompisar, så det var centralt i hur vi levde. Flera som jag växte upp med dog och jag fick fängelsestraff för drogerna och klotttrandet. Jag hade ingen respekt för ordningsmakten och tog i det rebelliska, sket i att gå på rättegångar. Att bli gripen en gång i veckan var en standard

Bristen på respekt och förtroende verkade vara ömsesidig. När Gadd stod och målade i ett fame en gång stötte han på några toys. Grabbarna berättade att de hade pratat med några poliser som hade varnat dem för honom.

Installation hemma hos Gadd.

– Polisen hade sagt att de skulle "akta er för Gadden, han kommer dra ner er i skiten".

SKITEN? LIVET HANDLADE om fängelsevistelser, drogberoende, skulder som gjorde att han inte kunde få eget boende och utanförskap som kom med missbruket.

– När jag var ute på krogen med mina vanliga polare hade de druckit två öl när jag hade hunnit dricka åtta. En var för lite, tusen inte nog.

Gadd hade ett jobb, men han tog heroin dagligen och var på väg att bli hemlös. Vändningen kom när han träffade Kin och Odie (som skriver i ett annat crew). Han flyttade in hos Kin, där han fick bo gratis i några månader, tända av och, som han själv säger, "styra upp livet lite".

Gadd tog upp spraykonsten igen, inspirerades av Kin och vice versa. Han hittade en stil som han trivdes med och gick tillbaka till ordentligt målning. Men även om hans vänner har betytt mycket för honom, så finns det alltid de som

är mindre trevliga.

– Jag har sprungit på många writers som varit fittor. Kickers som vill förstöra. Flera äldre, eller mer erfarna, writers som hänger med yngre och lär upp dem, drar ner dem i skiten. Men jag vill inte hänga med folk som ser upp till mig. Jag behöver soulmates. Kanske framför allt eftersom jag har flera döda polare och polare som har blivit psykiskt sjuka. Jag har nog bara en handfull människor som jag kallar mina vänner.

FÖR SNART FYRA år sedan blev Gadd pappa. Då förstod han på riktigt att han inte kunde leva såhär längre. Han har flera kompisar som har barn med olika kvinnor och som fortfarande lever som de gjorde innan de fick barn.

– Jag växer tillsammans med min son. Det har varit en kamp att ta hjälp och få lite mer ordning på livet, för jag har alltid varit övertygad om att jag kan lösa saker själv. Det tar sin tid och folk är fördomsfulla. De vågar inte säga något till mitt ansikte, men man

ser i deras ansiktsuttryck och i deras ögon att de tror att man är sjuk i huvudet. Men jag vet att jag kan ge min son minst lika mycket kärlek.

Men att drogerna har sin plats i hans konst är inget han döljer. Graffitin har varit med i alla faser och varit en värdefull röd tråd hela livet. Även när han har varit för paj för att hålla på med musiken så har han alltid haft graffitin, berättar han.

– Jag har inte velat sluta och har inga ambitioner att göra det. Men nu när man är småbarnsförälder utsätter man sig själv inte för onödiga risker.

Under hela vårt samtal har han haft en cigarett eller en joint i munnen eller mellan två fingrar.

Tack vare det här har jag blivit den jag är och ödmjuk inför livet även om jag förut var en arrogant jävel. Jag behövde få smällar för att se vart jag hamnat.

Det är min historia liksom, men det är så här det skulle ha blivit i mitt liv.